

Isten és kard

Álltatok, égve az Úr igazától;
állt szemközt épp oly tűzzel teli tábor;
aztán dönteni kezdett ezredegszer
az ész helyett a fegyver
(Illyés Gyula: A reformáció genfi emlékműve előtt)

*Az lesz a válasz mi nem szül kérdést!
Nem a „haladás” nem a halál —
Ha majd az örökös félreértés
se Istent se kardot nem talál
Vagy így marad emberszabású
köröttünk e kis nagyvilág
és nincs nem is lesz soha más út
csak a vérszomjas igazság?*

*Isten vérszomja és a kardé!
Hova kiáltsam: ugyanaz!
Akienek nem jut Isten se kard se
miben találhat ma vigaszt?
Miért is volt az a világon?
Minden új eszme újszülött!
Halnunk kell hogy fölötté váljon
a vér a jaj a füst fölött?!*

*Törvényerő; egy kényszer-íven
a küzdelem a pusztulás?
Halhatatlan mért él szívünkben
egy-arccal Jézus és Júdás?
A szobor is halandó árnyék —
Gyilkosan az áldozat!
A rossz mi volt? Vagy ami vár még:
a történelmi „áthozat”?*

*Nekem nem jutott Isten se kard se
hát ölöm s öletem magam —
Fölkenve végső emberszerepre
kinek önmagán hatalma van
Készülök hiábavalóságra*

„érte-miatta” győzve veszve
Átkozott kinek hite álma
— amiért él s küzd! — lesz a veszte!

Hamisított országzásokban
Isten is kard is vereség
Hol van a hegy és hová hordjam
Ki mondja: kell még! Vagy: elég!
Magam vagyok a kard az Isten
Giordano Bruno és a máglya
A világ alatt gyújt mind tüzet
aki a szikrát megtalálja!

